

הסיפור שלי

סיפור מעורר השראה
לשולחן השבת

לזכות שמואל אליהו הכהן וזוגתו שרה יסכה וילדיהם:
שירה, אוריאל מנחם הכהן, הילה, אילה שיחיו איזנברג
יהושע וזוגתו דינה ובנם מנחם איתן שיחיו גוטמן

"זו לא טעות"

הרב אלחנן יעקובוביץ

כך, ביקש ממני הרבי: "נוסף על כך שכתבתי לו, כנס בבקשה אליו הביתה ומסור לו דרישת שלום ממני".

סבי זה אמנם התחנך בישיבות ליטאיות ולא נמנה על עדת החסידים, אבל היו בינו לבין הרבי קשרי ידידות והערכה הדדית עמוקה. באחד ממכתביו לר' אריה לוי התבטא עליו הרבי, "שמו הולך לפניו". סבי נהג לשלוח לרבי כל מיני כתבי יד, וגם הרבי מצדו שלח לו חוברות וקונטרסים שונים שיצאו אז לאור על ידי הוצאת הספרים החבד"ית, קה"ת. אכן, אחרי שחזרתי לארץ מילאתי את השליחות ומסרתי לסבי את דרישת השלום מהרבי, והוא שמח על כך מאוד.

אגב, ר' אריה לוי גם נמנה בין השלושה שהרבי היה שולח להם מצה שמורה מדי שנה לפני פסח באמצעות הרב רלב"ג, רבה של שכונת קריית היובל. מעניין לציין שבשנה האחרונה לחיי סבי, מסר הרבי לרב רלב"ג רק שתי מצות. הרב רלב"ג שאל בנוגע למצה השלישית, אך הרבי לא ענה. בט' בניסן באותה שנה נפטר סבי, ר' אריה לוי.

עניין נוסף שהיה באותה יחידות: אני גרתי אז בירושלים, ובבית כנסת חב"ד הקטן שבשכונת מזכרת משה, היה חסיד בשם ר' משה מאיר מייזליש. כששמע שאני מתכוון לנסוע לרבי, ביקש ממני שאמסור לרבי שיש ברשותו כתב יד של אחד מאדמו"רי חב"ד, ושהוא מתכוון להביא את זה לרבי. לאחר שמסרתי לרבי את דבריו, הגיב הרבי, "למה לו לחכות עד שהוא יגיע לכאן, או עד שאני אגיע לשם בעזרת ה' בקרוב, עדיף שיעביר זאת בהקדם האפשרי כדי לזכות את הרבים".

בסעתי לרבי לראשונה בסוף שנת תשכ"ג (1963) עם קבוצת בחורים מארץ הקודש במסע ארוך שארך למעלה משבוע - חלקו באנייה, ואחר כך ברכבות מאיטליה לאנגליה, דרך צרפת, ומשם במטוס לארצות הברית. אחרי שהגענו הגיע תורי להיכנס לרבי ליחידות, ואותה יחידות ראשונה ארכה שלוש עשרה דקות, פרק זמן שנחשב ארוך בשביל בחור.

בין היתר, התעניין הרבי באותה יחידות בנוגע לקרבה המשפחתית שלי לרב אריה לוי, הצדיק הירושלמי המפורסם, שבעקבות ביקוריו אצל אסירי המחותרות היהודיים בתקופת המנדט הבריטי דבק בו הכינוי "רב האסירים". בתחילת היחידות שאל אותי הרבי, "מי הוא עבורך ר' אריה לוי, האם זהו הסבא שלך?" כשהשבתי בחיוב, שאל הרבי, "מצד האמא? הוא האבא של האמא?" כשאישרתי שאכן

«

לציון שבועים שנה למנהיגותו של הרבי, יתמקדו פרסומי JEM בכל שבוע באחד מהמאורות, הרעיונות או האישים הקשורים לחייו של הרבי.

מאורות.
רעיונות. אישים.

כבר נפעל, ושהפעם אכן "ה' ימלא את משאלות לבבנו לטובה".

בהמשך נולד לנו גם בן, ברוך ה', וכשנה אחר כך נסענו לרבי עם הילדים. במהלך היחידות פנה הרבי לילדה ושאל אותה האם היא כבר מדליקה נרות שבת וחג, והאם היא נותנת צדקה לפני הדלקת הנרות. בתוך כך הערתי לרבי באופן ספונטני ובהתרגשות, "רבי, אלו הילדים שלך!"

הבחנתי בחיך קל שעלה על שפתיו של הרבי, והוא אמר, "כל היהודים הם ילדיו של הקב"ה".

לקראת סוף אותה יחידות הושיט הרבי לאשתי חמישה שטרות של דולר. אחרי שהיא ספרה וראתה שיש שם חמש, היא הושיטה בתמימותה אחד מהם חזרה לרבי, מתוך מחשבה שכנראה חלה איזו טעות. הרי היינו רק ארבעה - אני ואשתי ושני הילדים. אבל הרבי לא לקח את הדולר חזרה.

אשתי הייתה אז בהיריון, אך רק בתחילתו. עדיין לא ראו דבר ואיש עוד לא ידע על כך. לכן, לא חשבנו בכלל בכיוון זה ולא ציפינו לקבל עוד דולר, אבל מסתבר שהרבי חשב אחרת - "זו לא טעות", אמר הרבי לאשתי וחיך.

הרב אלחנן יעקובוביץ (תש"ה-תש"פ [1945-2020]) שימש שנים ארוכות מלמד בנחלת הר חב"ד, קריית מלאכי. הוא רואיין בחודש אלול תשע"ד (2014).

לזכות אבינו היקר הרב יעקב שלי מינסקי ולעילוי נשמת אמנו היקרה מרת שיינא באשע בתיה ע"ה הוקדש ע"י בנם ר' שניאור ויכבד שיחיו מינסקי

השבוע לפני:

< תשל"ד (1974) — במענה לרב שלמה יוסף זיון, עורך האנציקלופדיה התלמודית, שכתב לרבי כי מפאת חולשתו מישוהו אחר מניח את התפילין על זרועו והוא רק מסייע בהידוק הקשר, ושאל האם במקרה זה הוא רשאי (והאם צריך הוא) לברך על הנחת תפילין, כותב הרבי שעליו לברך ומצטט כמה מקורות כסימוכין לדבריו.¹ כ"ג בשבט

1. אגרות קודש כט, עמ' צג

אחרי חתונתי בשנת תשכ"ו (1926) התגוררנו בשכונת "נחלת הר חב"ד" בקריית מלאכי, ואני עבדתי כמלמד - מורה בתלמוד תורה. באותן השנים עוד היה מקובל שמפעם לפעם מלמד היה מכה תלמיד סורר, ופעם כשהייתי אצל הרבי ביחידות, ביקשתי ברכה שלא אצטרך להכות את התלמידים. הרבי התייחס לכך ואמר, "ידוע שעל ידי דרכי נועם מצליחים יותר מאשר על ידי תקיפות", ואז הוסיף, "וזה גם יהיה כלי לברכה עבורך לזרעא חייא וקיימא".

היה זה אחרי שכבר חלפו כמה שנים מהחתונה, וטרם זכינו להיפקד בילדים. כתבתי על כך לרבי כבר קודם, וקיבלתי ברכה לזרעא חייא וקיימא, אך כאן הרבי קשר בין הדברים.

כעבור כמה שנים נוספות של המתנה וציפייה הגענו שוב לביקור אצל הרבי. עברתי בחלוקת "כוס של ברכה", ואחרי שמזג לי הרבי מעט יין מהגביע שלו, הוא הסתובב לתור שהשתרך בצד השני והחל לחלק להם. למרות שכבר קיבלתי את היין בצירוף הברכה הרגילה שנתן הרבי לכולם, לא התקדמתי אלא נשארתי לעמוד במקום. היה זה אחרי שחלפו כבר תשע שנים מהחתונה, ועדיין לא זכינו למימוש ברכתו של הרבי לזרעא חייא וקיימא. החלטתי לנצל את המעמד כדי לבקש את ברכת הרבי.

כשפנה חזרה לצד שבו עמדתי, אמרתי לרבי שאני מבקש ברכה לזרעא חייא וקיימא. על כך ענה הרבי, "ה' ימלא כל משאלות לבבכם לטובה", ופנה חזרה לתור השני. אך אחרי כל השנים שכבר עברו עלינו בציפייה להתממשות הברכה, החלטתי הפעם להתעקש ונשארתי לעמוד בתקווה לקבל מהרבי הבטחה מפורשת יותר. בפעם הבאה שפנה חזרה לכיווני ביקשתי שוב את ברכתו, אך הפעם תגובת הרבי הייתה, "מה אתה מתווכח איתי?"

לא ידעתי איך בדיוק לפרש את תגובת הרבי בשעתו, אבל הבנתי שאין טעם להמשיך לעמוד שם. כעבור כשנה, אחרי שנולדה לנו בת בשעה טובה, הבנו שהרבי כנראה ראה כבר אז שהעניין

אף שהשתדלנו כמיטב יכולתנו לאמת כל פרט, תוכנם של הסיפורים משקף את דברי הרבי כפי שאלו הובנו בשעתו על ידי השומעים והשתמרו בזיכרונם.

MY ENCOUNTER
with the
REBBE

בסיוע חברי

THE
JEM FOUNDATION

ואתה תצוה... להעלות נר תמיד

ההקדשות שלכם
מאפשרות את המשך הפצת הגיליון השבועי.

לפרטים נוספים
ולהרשמה לקבלת הגיליון השבועי בדוא"ל
כתבו לנו: sipursheli@jemedi.org